

Papírmasék

Egyik lepapírozott napodon rájöttél,
hogy ha három mondattal többet írsz róla,
marad benne egy kis idő önmagadra is.

Papírfalakat építettél a szavakból,
papírvárosban papírmasékat mozgattál,
akik eltitkolták a szavaid lényegét.
Kezüik között papírmunka égett,
élni rohantak a plázákba, a postára, a bankokba,
a börtönöket meg-, az iskolákat ki-, a hivatalokat bejárták,
s listákat írtak az üzeneteik alá.
Papírmasé-profilokat hoztak létre
– önmaguk álcái lettek a virtualitásban –,
mintha-kalandok fotóival tágították létük határait.
Akciós szerelmeseket gyúrtál belőlük,
újrahasznosították az eldobott szavaidat
a gyerek-masék nevelésére.
Hosszú éveket ajándékoztál nekik,
de ők a darvak vonulását lesve azon tűnődtek,
miért maradnak a vándormadarak mégis,
ha télvíz idején nem itt a helyük.

Kék holdkor végül életre kelt a masévilágod,
amiben minden kívánságodat teljesíthetted,
hogy legalább a hited élhessen boldogul,
amíg meg nem haltál.

Hetedik nap

Bejegyzés ideje: 17. nap, kedd, 12:55

A hetedik nap a cél a hatnapos út végén.

Látatlanul is tudott régi történetek közt
jártam az olasz csodát. A szemem előtt
kelt életre a márványvilág.

Sosem-halók szelleme lebegett Firenze terein.
Időtlen mítoszok világa fogadott
szobrokból és a freskókon.

*Alkotó kezek nyomát vásznak, kövek őrzik.
A lefjétt tömbök maradványain
Michelangelók lettek naggyá máig.*

Héraklészek, Dávidok, Perszeuszok és Pszükhék
szédítő sorából csak egyedül Niobé
fehérebb (a tizennégy dermedt szív fölött).

Az elhaló anyára és a Niobidákra záruló terem
kőszikolyt és áttetsző tűzáport nyel el
az Uffizi-mélyi gyermektemetőn.

*Középen Niobé görnyedt alakja hatott rám
először, kérdésektől hajtva léptem elé.
Fel sem tűnt akkor még*

*balra tőle a női alak, Luna felirata.
Mire megfordultam, lepergett a bosszúepizód,
s fölémbe magasodott a bőszt istenség.*

A sértett Vadörző Szűz alakja láttán
eltorzul az életében büszke arcú márvány,
mikor az könyörtelen ítéletét

fiaira és lányaira szórja. Az anya pajzsként öleli
utolsó gyermekét, ő a legkisebbik,
de bűne gigászi az isteni ikreknél.

Könyörületet a holdistennő sötét nyilaitól
a halandó hiába várna. Életre a kő – sem
maradványa – többé már nem kél.

Az Uffizi termeiben Szelenét kerestem,
de a gyermekgyilkossal,
Artemisszel találkoztam.

*A felismerés gyökere szellemi készenlét,
fatalista hittel szűröm a felfedezést:
ami a hatodik napon még pofon,*

*a hetediken már az önismeret része.
Nem kérdés, elfogadom-e
az átalakulást az identitáson.*